

Rahho so Ello-Assemele. Ja et so Barratt-
dusse Hoffatus, mis Digussega sadud, ful
essuti piisut olleks, si:ski saaks so wiimne
Pölli wägga fossuma. Küsi sedda agga
endis: Pölvve Rahva Räest, ja wötta Wan-
nematte Luggu hästi järrele arvada, need
woiwad suud sedda öppetada, fest meie olle-
me alles nored ehk hillised. — Jummal ei
pölgä sedda mitte ärra, kes täieste wag-
ga; agga Eiggedatte kätte ei haffa ta fin-
ni, neid üllestösta.

§. 355. Se olli sel Mehbel üks ruuminal
Mötte, et ta arivas, et ühhe Waggasse üh-
tegi Hända sun Ma peal ei woiks putuda,
ja et se olleks keigesuulise Jummal ees,
sedda teinna Ristti ja Willerust panneb
fondma Ma-ilmas. Job moistis parre-
minne, et Jummalal mitmesugune pühha
Men woib olla ta Eede ja Eegude jures;
sepärasst üles temma: Se keik tean ma
muidegi ja tweste ärra, et se renda on; ja

Fri-

kuida peaks üks waente Jummine ennast
öigeks arivama Jummalala ette; ehk mis
ta fest saaks, fui temmal se Meel olleks,
Jummalaga waidelda, sellega, kes tartja
wäggew Rammis poiebt, kes Maed Asse-
melt woib äratösta, ja Maad likuma
panneb omma Paigast ärra kes suri Alsjo
teeb, mis ei woi ärramoista, ja Jimineas-
jo, mis ei woi ärraarvata.

S. 356. Kui ma tahbaksin dige olla (üts-
les Job weel), siis moistaks mo omma
Su mind hukka, ja fui ma ommast Me-
lest täieste wagga olleksin, siis ma ei peaks
omma Hinge mitte tundma, ehk ma peaks
sun omma Ello ärrapölgama — Eest
Jummal ei olle mitte Mees fui minna, et
ma temmale woiksin vastada, ja et incie
teine teisega woiksimi Kohtus käia, eggia
olle ka Wahhemeest, kes omma Kät meie
mollematte wahhese panneks ja meid lab-
hutaks. Saatko agga Jummal omma